

Læserbrev i Berlingske Tidende, søndag 10. marts 2024

Indlæg af: Jens Borelli-Kjær, Teglgårdsvej 26, 2920 Charlottenlund

Organdonation: To konkrete forslag

Jeg følger med interesse den igangværende debat om organdonation. Behov for at modtage et donororgan er en potentiel skæbne for alle – ung, gammel, fattig og rig. Sygdom, medfødt eller udviklet senere i livet, ulykker og andre årsager kan betyde, at vi alle en dag risikerer at finde vores navn på en venteliste til et donororgan.

Og skulle man være så uheldig, er der næppe tvivl om, at man den dag ville ønske, at ventelisten med patienter ikke var så pokkers lang i forhold til antallet af organer, eller at man stod øverst på listen!

Diskussionen om organdonation er på ingen måde ny, ej heller er kampagner for at få flere donorer i kartoteket. Og alligevel er det efter mange, mange år stadig kun et beskæmmende mindretal af befolkningen, som har taget stilling og er opført som organdonorer. Vi er nok nødt til at erkende, at der skal andre midler til.

Jeg syne derfor, at regeringens oplæg med fordel kan skærpes på to punkter:

- For det første synes jeg, at den voksne patient, som får brug for et donororgan, og som selv har tilmeldt sig som organdonor, skal stå foran på ventelisten i forhold til den voksne patient, som ikke har meldt sig som organdonor. Børn undtaget, de skal alt andet lige op på ventelisten.
- For det andet skal det være donors beslutning at være donor. Pårørende skal ikke have mulighed for at nedlægge veto mod organdonation fra en afdød, som selv i levende live har besluttet sig for at være donor.

Disse to skærpelser vil med vis sandsynlighed øge antallet af donororganer og det måske endda så meget, at der er organer nok til alle på ventelisterne. Eller i hvert fald nok til alle dem på ventelisterne som selv har taget stilling og er villige til at være organdonorer for andre.

Det er to løsninger, som er lette at forstå og dermed at kommunikere, og som næppe kan kaldes uretfærdige.